

[Enggaard.]

vi kan sige, at vi har givet disse lovforslag så god en behandling, som det har været muligt i den tid, der har været afmålt til os.

Jeg tror, man i forvejen i forbindelse med disse lovforslag vil have et indtryk af, at tiden ikke har været særlig rigelig. Vi har haft en formelt korrekt og god behandling i udvalget under en udmærket formands ledelse; men problemerne, som er lagt frem her, har været såpas dårligt forberedt administrativt og fra regeringens side, at det har været nødvendigt at fremkomme med adskillige korrektiver hen ad vejen.

Oppositionspartierne, også mit eget, har bidraget efter evne til at få belyst virkningerne; det burde regeringen egentlig være inderlig taknemlig for er tilfældet. Jeg er bare ikke sikker på, at vi er helt ved vejs ende med hensyn til at afdække de faldgruber og muligheder for fejltagelser, som fortsat kan ligge i lovforslagene.

Dahlggaard: Jeg skal ikke være så forfærdelig langstrakt her i anden omgang. Jeg har et par bemærkninger, først til hr. Ømann.

Hr. Ømann kom med en udtalelse i retning af, at nu blev der ført rigtig god social skattepolitik, ikke som i VKR-regeringens tid, hvor man lagde skatterne ud på den brede befolkning. Det er ikke et ordret citat, men det er i hvert fald nok en ganske korrekt gengivelse. Udtalelsen underer mig lidt, for jeg har undertiden set hr. Ømann i dagspressen betegnet som skatteekspert, og sådan ville en skatteekspert da aldrig finde på at udtale sig. En skatteekspert ved udmærket godt, at VKR-regeringen gennemførte i statsindkomstskatten den såkaldte grunbaumske skala; det var VKR-regeringen, der gennemførte den. Den betød en betydelig forøgelse af progressionen i indkomstskatten sammenlignet med den indkomstskat, vi arvede fra den tidligere socialdemokratiske regerings tid.

Vi gennemførte forhøjede personfradrag i den hovedpart af ländets kommuner, hvor personfradragene var meget små, og også på den måde bidrog vi til at skabe større progression i det samlede skattesystem.

Vi gennemførte udligning mellem rige og fattige kommuner, et arbejde, som skal videreføres, men som har haft betydelige resultater. Vi forhøjede den særlige indkomstskat

fra 30 til 40 pct.; også dette var et led i en politik, der ingenlunde kan karakteriseres på den måde, som hr. Ømann gjorde det.

Ser vi på, hvad det er for en skattebuket, der kommer nu, så indeholder den mange elementer; nogle går i den ene retning, andre går i den anden retning, og nogle af dem går altså også i den retning, at de lægger byrderne ud på den brede befolkning.

Det gælder f. eks. tobaksskatten, der ganske klart er en degressiv skat, vender den tunge ende nedad; så kan man lægge større eller mindre vægt på den som finansministeren, der har et særligt kendskab til, hvordan den almindelige mand tænker, men det er klart en skat, der vender den tunge ende nedad.

Der er forhøjelsen af lønmodtagerfradraget, ganske klart en ændring i vort skattesystem, som er mest til glæde for dem, der har de store lønindkomster, til mindre glæde for dem, der har små lønindkomster, og til overhovedet ingen fornøjelse for dem, der ingen lønindkomster har, fordi de enten er småhandlende, smålandbrugere med indtægter, der oftest ligger under den faglærte, til dels også ufaglærte arbejders indkomstniveau, eller folkepensionister, som ifølge sagens natur slet ikke har dette fradrag.

Hr. Ømann var også inde på det radikale venstres holdning til omsætningsskatten på fast ejendom og sagde, han ikke kunne forstå, at netop jeg tog så stærkt afstand fra den som repræsentant for et parti med en georgeistisk fortid. Jo, det er netop, fordi mit parti har en georgeistisk fortid, og fordi der i vort ideologiske arsenal stadig væk indgår et væsentligt element af georgeistiske tanker, at vi vender os mod denne skat.

Der har aldrig nogen sinde i georgeismen ligget nogen som helst idé om, at man lagde en omsætningsskat på fast ejendom, ganske uanset om denne ejendom solgtes med gevinst eller med tab. I den henseende var i det hele taget hr. Ømanns betragtninger fra folketingets talerstol præget af, at han ikke var rigtig klar over, hvad det er for en skat, vi snakker om. Det er aldeles ikke én, der har relation til, om der tjenes mere eller mindre på omsætningen af fast ejendom. Det er en afgift, der falder på ejendommens salgssum, ganske uanset om der tjenes eller ikke tjenes på den.

Dernæst er det aldrig nogen sinde indgået